

mødes i Villien til at rette Fejlene i den gældende Lov og gøre det saa godt for de gamle, som vi paa nogen Maade kan.

Lovforslaget gaar jo ud paa, at et Ægtepar, hvor baade Mand og Kone er fyldt 65 Aar, faar en noget forhøjet Understøttelse. Enlige Mænd og Ægtepar, hvoraf kun Manden er fyldt 65 Aar, faar $\frac{2}{3}$ af, hvad Ægtepar, hvoraf begge kan faa Aldersrente, faar. Og saa er der igen de 10 pCt.s Forskel mellem Satserne for Mændene og Satserne for Kvinderne. Jeg tror, at de Satser, man derved kommer til, er de laveste, det kan forsvares at fastsætte.

Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde ogsaa kritiske Bemærkninger om Bestemmelsen i § 3 om Alderstil læget og sagde, hvad der for Resten undrede mig; Hvori ligger det uforsvarlige i, at 80-aarige ikke faar mere i Aldersrente end 65-aarige? Det forekommer mig, at det ærede Medlem med den Intelligens, han er i Besiddelse af, og det Kendskab, han har til mange Forhold, selv kan besvare det Spørgsmaal, det burde han ikke lade mig besvare for ham. Endnu, ved 65 Aars Alderen kan man dog gaa ud fra, at Mænd, i hvert Fald i mange Tilfælde, kan erhverve noget til Livets Ophold; men den 80-aarige er udelukket fra at kunne gaa paa Arbejde og erhverve sig noget, uden at han dog derfor behøver at være syg, sengeliggende, eller saaledes stillet, at han kan gaa ind under den Bestemmelse, hvorefter han kan faa Sygehjælp. Det ærede Medlem her lige foran mig, det ærede Medlem Hr. Klaus Berntsen, er jo et levende Vidnesbyrd om, at en Mand kan være i fuld Vigueur paa mange Omraader, naar han er over de 5 Snese... (Afbrydelse), naar han er begyndt paa den femte Snese. Ja, ja, den Mulighed er jo slet ikke udelukket, at den Dag kan komme, da jeg kan sige om det ærede Medlem, at han er i fuld Vigueur, naar han er naaet over de 5 Snese. Han er i hvert Fald begyndt paa den femte Snese. Han kan meget vel røgte sit Hverv her i Rigsdagen, og vi er alle glade ved at se ham frisk og rask, men han kan ikke gaa ud og grave Grøfter, han kan ikke tage Plads som Arbejdsmand; saa vilde han hurtig komme til kort; i det Forhold vil hans Evner ikke strække til.

Saaledes er det ogsaa med Arbejds-mænd, naar de bliver 80 Aar; de kan ikke gøre Fyldest som tidligere. Derfor er det rimeligt, at man giver dem en højere Aldersrente end de yngre, som endnu har en Mulighed for at faa nogen Indtægt. Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at man gav jo ikke Embedsmænd mere i

Pension, fordi de blev ældre. Nej, det gør man vel i Almindelighed ikke, men for det første pensionerer man først Folk ved 70 Aars Alderen — der kan vel være nogle, som er yngre, der faar Pension —, og dernæst er i Almindelighed Forholdet dette, at man har lavet Pensionsreglerne saaledes, at de, der faar Pension, skulde kunne have et nødtørfigt Underhold deraf. Jeg indrømmer, at den i adskillige Tilfælde er for lav, og derfor vil jeg heller ikke være med i den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde gældende, at Folk, der faar Pension, skal være udelukket fra at faa nogen Aldersrente.

Det ærede Medlem var imod Lovforslagets Bestemmelse om, at der kan ydes Brændselshjælp til de gamle. Ogsaa her synes jeg, at det ærede Medlem er gaaet videre i sin Kritik, end rimeligt er. Vi har nu i de to sidste Aar enstemmigt vedtaget at yde Brændselshjælp til de gamle, maaske med forskellig Motivering, men jeg har i alt Fald den Opfattelse, at det vil være rigtigt at sikre de gamle, som kun har en ganske lille Indtægt, som i de fleste Tilfælde kun kan sikre dem det allernødtørfigste, at de ikke skal sidde og fryse om Vinteren, og det gør man bedst ved at give dem en Brændselshjælp som den, vi hidtil har givet dem. Og det er det tilsvarende, som er foreslaet i dette Lovforslag.

Det ærede Medlem sagde, at Lovforslagets § 5 var uklar. Den handler om Folk, der i og for sig opfylder Lovens Betingelser for at komme i Betragtning ved Tildeling af Aldersrente, men har for store Indtægter dertil og som Følge deraf heller ikke kan komme ind under den kommunale Forsorg, som Aldersrentenyderne kommer ind under. De kan altsaa ikke blive anbragt paa et Alderdomshjem. Fattigborgmesteren her i København har henvendt sig til Indenrigsministeriet med Spørgsmaal om, hvorledes man skulde forholde sig overfor saadanne gamle. De havde nogle ganske faa Tilfælde; det drejede sig om mindre end 20 Tilfælde, gamle Folk, som havde en Indtægt paa et Par Tusinde Kroner eller deromkring, men var fuldkommen hjælpeløse, som ingen Slægtninge havde, der vilde eller kunde tage sig af dem, og som ikke med den Indtægt, de havde, var i Stand til nogetsteds at skaffe sig Hjem og Pleje.

Nu er det jo indlysende, at man kan ikke lade Folk ligge paa Gaden, og hvis ikke Kommunen tager sig af saadanne særlig uheldigt stillede Mennesker paa den Maade, at man indlægger dem paa et Alderdomshjem, saa bliver Resultatet blot, at Kom-